

L'aliança d'iràs i no en tornaràs

Pere Calders

Vivim en una època realment desconcertant. Cada setmana, puntualment, moren centenars de persones en accidents de carretera, i ho acceptem amb un fatalisme carregat de resignació. Es podria dir que només se'n dolen de debò les famílies afectades. La resta ho llegim al diari, ens sap molt de greu, però girem full en busca d'altres notícies, o sigui que ens anem endurint estúpida.

Però de cop i volta es produeix un succés espectacular: moren set cosmonautes a bord d'una nau aviciada per la propaganda internacional i a tots ens ha quedat la veu presa. Quina desgràcia més grossa! I ho és, de debò, ningú no ho pot negar.

En la pugna entre potències, els Estats Units tenen un avantatge que els fa simpàtics: ho retraten tot a tot color, des de l'assassinat d'un presi-

dent fins a un fracàs de la NASA. I ho reparteixen per tot el món, a través de la premsa, de la ràdio i de la televisió. Reiterativament, amb insistència, perquè ens impregnem ben bé d'allò que volen demostrar-nos, o sigui de la seva sinceritat i de les seves bones intencions.

Tanmateix, a desgrat d'aquesta franquesa que sembla tan honesta, hi ha alguna cosa que inquieta. Com si ens presentessin el drama humà, indiscutible, per fer-lo servir de pantalla i tapar una vergonya mundial que els afecta a ells i a tots nosaltres. No és que s'ho callin, però tenen l'habilitat de fer passar a segon terme els aspectes comprometedors. Resulta que la nau Challenger tenia un cost de tres-cents mil milions de pesetes, i formava part d'un tal projecte «Shuttle» que compta amb un pressupost de vint-sis mil milions de dòlars. I quins són els objectius d'aquest projecte? Tampoc no ens ho amaguen del tot: es tracta de la guerra de

les galàxies que, per molt que ho dissimulin amb maquillatges d'investigació científica, va carregada amb bala (mai tan ben dit) i ens pot desintegrar a tots.

Els pressupost del Pentàgon per a «operacions espacials», apart les xifres esmentades, és de deu mil milions de dòlars anuals. Si es tractés de quantitats que només han de pagar ells, els nord-americans, ens ho podríem mirar amb una certa indiferència. Però no és així. El poder mundial està repartit d'una manera tan injusta —i tan imbècil— que ens ho carreguen al compte de tots i, per torn, ens inciten a reconèixer que és per al nostre bé, ja que s'esforcen a convèncer-nos que ens volen procurar una desaparició d'aquesta vida ràpida i carregada de raó. Que ja és barra!

El que fa l'altre bloc, que té un altre estil, no se'ns comunica amb tant de desplegament àudio-visual. Però es pot assegurar que és igual-

EL DAVANTAL

ment idiota. Milions i milions en recursos que, destinats a millorar la qualitat de vida de tots els països d'aquest petit planeta, i sumats als que escampa l'adversari, podrien servir amb tota evidència per a fer-nos una mica més feliços.

Tot això, ara i aquí, coincideix amb un trasbals polític de molta envergadura. El govern, que per acabar d'adobar-ho és socialista, provarà de fer-nos entendre que ens convé alinear-nos al costat d'un dels il·lustres fabricants de coets mortífers.

Si de mi depenia, i fos legalment i econòmicament possible, basaria la propaganda contrària a l'OTAN reeditant els cartells que el PSOE va utilitzar per guanyar les eleccions. Un grafisme excel·lent, de mida gran, amb l'emblema del puny clos i de la rosa, i una inscripció amb lletres grosses: **OTAN: d'entrada, no.**